

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 11248 van 16 mei 2008  
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van dezelfde datum houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 8 augustus 2007, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 8 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die op 20 februari 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

*“(…)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Redenen :

*De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkenen sinds oktober 2001 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, vrijwilligerswerk verrichten, werkbereid zijn en een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.*

*De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.*

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.*

*Betrokkenen vroegen op 16/10/2001 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04/12/2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 06/12/2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.*

*De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.*

*De wet van 22/12/1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Het argument van de advocaat van betrokkenen dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze*

vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatie aanvraag individueel onderzocht.

*Dat verzoekster het slachtoffer is geworden van een verkeersongeval en er daaromtrent nog een gerechtelijke procedure lopende is, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene zich in deze kan laten vertegenwoordigen door een advocaat, waardoor hen niet verhindert wordt tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een aanvraag conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 in te dienen.*

*Tot slot beweren betrokkenen dat ze omwille van enorm problemen die hun vrijheid en leven bedreigden, gevlucht zijn; betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor waaruit zou kunnen blijken dat ze omwille van deze problemen niet meer terug kunnen keren naar hun land van herkomst. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Deze loutere vermelding volstaat aldus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...).*

De tweede beslissing, die evenzeer op 20 februari 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, luidt als volgt:

*(...)*

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

*Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 04/12/2001.*

*(...).*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## **2. Onderzoek van het beroep.**

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via

de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft, en dat verzoeker door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet werd erkend als vluchteling. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

2.1.2. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven, dient het middel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de naleving van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat een terugleiding naar de grens - waarbij hij zich de vraag stelt of dit op dit moment mogelijk is - onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken. Hij stelt dat hij alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft bereikt in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat het centrum van zijn belangen in België ligt nu hij zijn leven gedurende zes jaar en twee maanden in België opnieuw heeft opgebouwd. Hij betoogt dat de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd daar hij zich kan beroepen op een combinatie van al deze elementen. Verzoeker wijst op de duur van zijn verblijf, zijn goede integratie en het feit dat hij de Nederlandse taal spreekt. Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de wet van 22 december 1999). Tot slot stelt verzoeker dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, aangezien een gerechtelijke procedure omtrent het verkeersongeval waarvan zijn echtgenote het slachtoffer werd nog niet werd afgesloten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Wat de duur van het verblijf en de integratie betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden aangezien deze gegevens niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend (R.v.St., nr. 100.223, 24 oktober 2001). Het feit dat verzoeker stelt dat hij een combinatie van integratie-elementen kan aanvoeren, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er wordt in de bestreden beslissing tevens verwezen naar het feit dat verzoeker slechts voorlopig tot een verblijf was toegelaten in het kader van de behandeling van zijn asielverzoek en dat hij het grondgebied diende te verlaten indien zijn asielaanvraag werd afgewezen. De duur van de asielprocedure - minder dan twee maanden - werd als niet onredelijk lang gekwalificeerd. Waar verzoeker in zijn machtigingsaanvraag verwees naar het feit dat het centrum van zijn belangen in België ligt, wordt geduid dat de

verplichting om een machtiging tot verblijf in het land van herkomst te vragen niet disproportioneel is ten aanzien van het ingeroepen recht op een privé- en gezinsleven gelet op het feit dat hij slechts tijdelijk dient terug te keren. Voorts wordt terecht gesteld dat gewone sociale relaties niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Er dient ook te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat de wet van 22 december 1999 een eenmalige procedure betrof en geen permanent regularisatieproces. Deze redenering vindt steun in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, nr. 0234/001, 7) en werd bovendien reeds meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State (R.v.St., nr. 127.254, 21 januari 2004; R.v.St., nr. 174.686, 20 september 2007). De Raad benadrukt dat het absoluut niet de doelstelling van de wet van 22 december 1999 was om een procedure van geïnstitutionaliseerde en blijvende regularisatie op gang te brengen die de voorwaarden die gesteld worden door de Vreemdelingenwet in het gedrang brengt (*Parl. St.*, Senaat, 1999-2000, nr. 2-202/3, 6). Er kan aan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dan ook geenszins worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de criteria bepaald in deze wet. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) op 17 december 2003 heeft geoordeeld dat de artikelen 2 en 4 van de wet van 22 december 1999 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden (Grondwettelijk Hof, nr. 174/2003, 17 december 2003) en dat ook uit dit arrest kan afgeleid worden dat de criteria die eenmalig toegepast werden, in latere procedures, op een andere rechtsgrond hoegenaamd niet meer dienen toegepast te worden. In de mate dat verzoeker herhaalt dat hij het bijzonder moeilijk acht om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de lopende procedure omtrent het verkeersongeval waarvan zijn echtgenote het slachtoffer werd, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat zijn echtgenote zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. Verzoeker weerlegt dit argument op geen enkele wijze in zijn verzoekschrift.

De Raad merkt op dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van de elementen die hij reeds aanvoerde in het kader van zijn aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden. Deze gegevens werden door het bestuur onderzocht en er werd duidelijk gemotiveerd waarom ze niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog de Raad zijn aanvraag te laten onderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Door het herhalen van zijn argumentatie die reeds op een onderbouwde wijze door het bestuur werd afgewezen en door het aanbrengen van vage en theoretische beschouwingen laat verzoeker uitschijnen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, doch toont hij geenszins aan dat deze gevolgtrekkingen kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat de eerste bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt overschreden heeft.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting, waarin hij stelt dat niet wordt aangegeven welke gegevens al dan niet als uitzonderlijk kunnen weerhouden worden en dat het niet altijd gemakkelijk is om bewijzen aan te brengen, niet aan dat het bestuur op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt dat niet werd toegelicht wat buitengewone omstandigheden zijn. In de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat het elementen betreft *“waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Wat betreft de moeilijkheden die verzoeker beweert te ondervinden om zijn beweringen te onderbouwen, kan slechts bevestigd worden dat de vreemdeling, die stelt dat buitengewone omstandigheden hem verhinderen een verblijfsmachtiging in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post, de bewijslast draagt. Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2. Verzoeker voert verder een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht aan, aangezien hij stelt dat hij onvoldoende de kans heeft gekregen om nog uitleg te geven over zijn situatie.

De Raad merkt op dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verschaffen in zijn machtigingsaanvraag en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet onderworpen zijn aan tegenspraak (R.v.St, nr. 167.887, 15 februari 2007; cfr. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker niet dienstig is.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**I. CORNELIS.**

**G. DE BOECK.**